

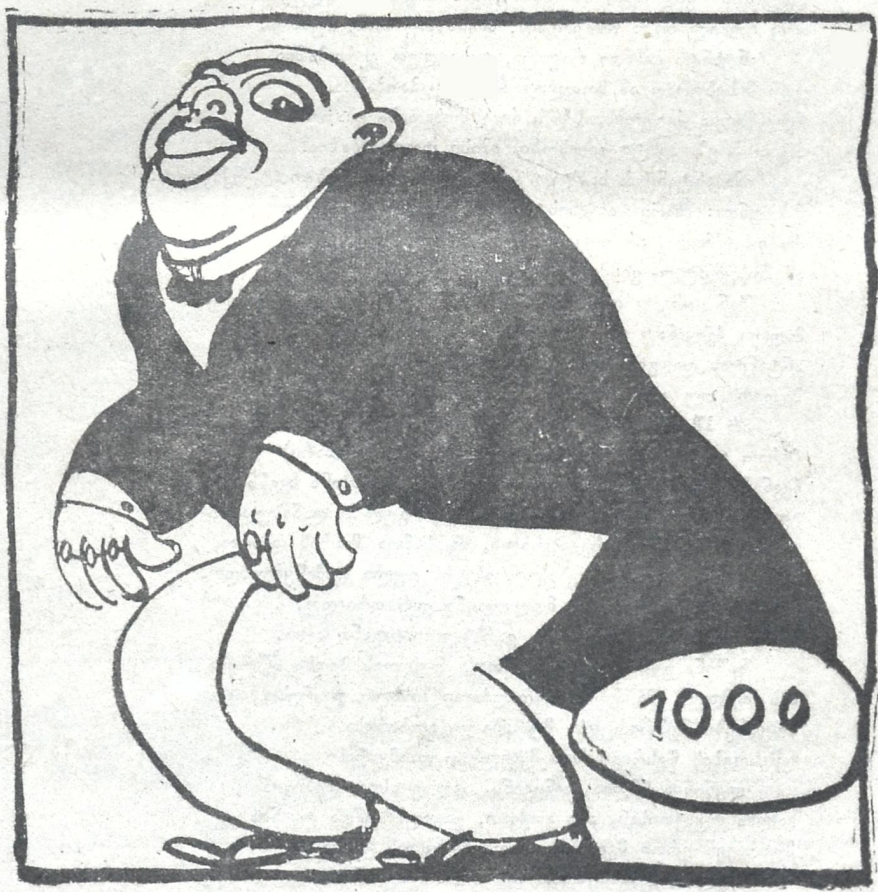
საქართველოს მემკვიდრე

საღვთისმშობლის კვერცხი.

№
21

1920 წ.
აპრილის 11

სპეკულიანტი. მე არ მიყვარს დედამისით კაცანი: ჩუმად ვდებ სააღდგომო კვერცხსა. დეე, მუიღველი აზაურდეს და აკაკანდეს, ამ კვერცხის ფასს რომ ვაიგებს...

ღია წერილი სოლომონ ზურგიელძეს

(მომენტის შესახებ)

სოლომონ! დიდთა მგოსანთა შორის ჩირაღდნად სობილო,
შენა ხარ ჩემი ნუგეში, მოკრძალებით გეტყვი, ძმობილო,
შენკენ ისწრაფის გონება ჩემი, ვით ავტომობილო
შენ შეივრდომე ბედკრული, ჩვენად ვარსკლავად ხმობილო.

ახალი წელი... აღდგომა... დღენი ტკბილ სანეტარონი
ჩემთვის გამხდარან მარად ჟამ მწუხარებისა წყარონი
არსით ამბავი, არ ცნობა გულისა გასახარონი,
თუ შენ არ მიხსენ, ისა სჯობს რო გამითხარონ ხარონი.

მიბრძანეს წერა ამბისა, საამო მოსასმენისა
მე კი, ვით მუნჯი შეგყურებ, დაძვრად არ ძალმიძს ენისა,
კვალად შენ უნდა შეგჩივლო ამბავი დღისა ჩვენისა
ყური მათხოვე, სულმნათო, ძალა თუ შეგწვეს სმენისა.

შენ მოგახსენებ ყველაფერს, რაც გულში დანაგუბარა.
(თუ სხვათა კრძალვა არ მქონდეს, გავსკდები ვითა ყუმბარა).

„ღუშაშ“ ვილოდი, მნათობო, გამომიგორდა „ღუბარა“
არც ხალილ ფაშა დამზოგავს, არცა თუ ფაშა ნუბარა.

ანტანტა გაჩნდა რაღაცა, დასავლეთ ევროპაშია,
ჯერ მისებურათ ამ სოფლად არავის უპარპაშია.
წელიწადია ქეიფობს, სკამს რაც მოხედება კბაშია
თვით პრეზიდენტი ვილსონი, იმისი ტოლუმბაშია.

იმა ანტანტას საბჭოც ყავს, „უმაღლეს საბჭოთ“ რქმეული.
მას უნდა: მხარე ბათუმის ჩვენგან ჰყოს ჩამორთმული,
რა დავუშავეთ არ ვიცით, არა ვართ გამორკვეული
ან მოსყიდული ვინმეა, ან შურით გადარეული.

შენ კარგათ იცი, სოლომონ, ბათუმი რარიგ გვეჭირია,
მთელი ქვეყანაც რო მოსდგეს, დათმობა გასაჭირია,
ანტანტის დადგენილება ასე ვთქვათ გასაკვირია
მიკვირს თუ კრება მაღალი ამ რიგათ ვითა ირია.

არ ჰშვენის ინგლისს, ქართველთა წარსტაცოს ნავთსაყუდარი,
(ერთი გვაქვს სანაპიროზე სხვათა ბოლაზთა უდარი)

ჩვენ მასთან ჩხუბი არ გვარგებს, არც შეგვშვენს ხეწნა მუდარი
გვაქვს მხოლოდ წყრომა უზომო ჩვენ გულში დანაბუდარი.

შარშან მოგწერე წერილი, მგოსანთა შორის ღიადო,
პასუხს ველი და ვერ ვხედავ, გსურს გული დამიწყვდიადო,
მომწერე შენი ჭირიმე, მოლოდინე ვარ ფრიადო,
ეგ ერთი მიჩანს, ხომ იცი, ვარსკლავი საგანთიადო.

მაშინა გწერდა, სულმნათო, რუსეთის ბედსა მწარესა...
მას შემდეგ, იმა რუსებმა დიდძალი სისხლი ღვარესა,
მოყვრები შემოირეკეს, მტრები კი გაახარესა,
უწესოების წესრიგი შინ მკვიდრათ დაამყარესა.

ლენინმა სძლია დენიკინს, კვლავ ისიც დენიკინია,
ხალხს რუსეთისას, ასე ვთქვათ, გადაუბრუნდა ტვინია
მუსრავენ ერთი მეორეს, რათა მოიკლან ენია....

ორი წელია გულმშვიდათ იქ არვის დაუძინია.

დღეს, ზღუდეს საქართველოსას ჯარი არტყია რუსისა.
გულში თუ დენიკინობდა, დღეს ის ლენინმა უსისა
არ ზოგავს ქალსა, არც ბავშვსა, წითლათა ღებავს რუს ისა
დღე სძინავს, ღამით მძარცველობს... ამით ვამსგავსე ბუს ისა.

არ გასწორდება ქვეყანა, სოლომონ, თვალთა ერისა,
მუდამ დაურჩეს სიკეთეს სოფლად სიმრავლე მტერისა,
არ გვეშინია მახვილის ლენინის მონადერისა
ხმის შევეჩვიეთ ტყვიისას და იარაღთა ელერისა.

სიღუბნით ცხოვრებისა შენ კარგათ გაქვს შენათვისი
რას გვეჩიან ეგ რუსები, ვერ ვავიგე აზრი მისი,
ჩვენთვის ვზივარა, არვის ვებრძვით, არაფერი გვინდა სხვისი
გაქვირებულს ვეხმარებით რაოდენ არს შესაძლისი.

დენიკინის არ მიკვირდა ყოყოჩი და ფახი-ფუხი
ღრინავდა და მურათობდა მთის გადაღმა დათვი რუხი,
ჩვენწილ მხოლოდ მუქარაზე და მტრობაზე იყო უხვი
წიწილების მოგროვებას აპირებდა ვითა კრუხი.

ლენინს ვამბობ, ულიანოვს, „სოცილიზმს“ რო ამყარებს,
ჩვენ წილ, ვითა დენიკინი, ისიც უფოთავს და მქუხარებს
თუკი შესძლო, არ მოგვაკლებს ასაკლებად წითელ ჯარებს
და როს მოგესპობს... ჩვენს საფლავზე ალბათ ისიც გაიხარებს.

მაგრამ შენ თვით მოგხსენდება, ქვესკნელთა და ცათა მხედო,
სწავლება და მითითება მითხარ ვითა ვაგიბედო,
რომ სიტყვები ლენინისა ის არ არის რაც გულს ედო
მას დაპყრობა ჩვენი უნდა, ჩემო გვრიტო, ჩემო მტრედო.

იმპერიალისტი ვახდა ის ლენინი დიდთა დიდი.
ოსმალეთის დასაპყრობათ ჩვენზე უნდა გასდოს ხიდი.
ბურგალობა მთელს რუსეთში დენიკინის გადაყიდი,
ახლა ცენტრი მოითავა, დარჩა მხოლოდ განაკიდი.

მაგრამ რუსეთს აღელვებულს რა დაამშვიდ დააწყნარებს?
ტალღა ტალღას ეკიდება, უხვად იზრობს სისხლთა ღვარებს ს
დენიკინსა მახნო შესცვლის, მეფის სურათს წაიმძღვარებს
რუსის გლეხი მასაც ისე, ვითა ლენინს შეიყვარებს!

ან კი რა ჰქნას უბედურმან, გაეგება მეტი ვერა,
ვინაც ძალით დაიმონებს მას ემხრობა, მისი სჯერა,
ამით ურცხვად სარგებლობდა ყველა ფლიდი, გაიძვერა
შავი იყო, თუ ყვითელი, ან თუ კიდევ წითელ ფერა.

(შემდეგი მეორე აღდგომას)

ეშმაკი.

შეცდომა.

— მარტის 4-ს ქართულ კლუბის დარბაზში შესდგება მორწმუნეთა კრება.

— მარტის 4-ს ქართულ კლუბის დარბაზში გაიხსნება ქართულ შწერალთა კონფერენცია.

(გაზეთის ქრონიკადან).

ბზობა დილით დედა ღვითისა მივიდა იესოსთან და უთხრა:

— უფალო და ძეო ჩემო! შენ იცი, რომ ჩემს წილხვედრილ საქართველოში ამ ჟამად დამოუკიდებელი ეკლესიაა. დღეს თბილისში მართლმორწმუნეთა კრებაა. კანდიტებაში ნუ ჩამომართმევ და თუ არ შესწუხდები, წადი, დაესწარი ამ კრებას. დიდი ხანია იქაური საეკლესიო ამბების არა ვიციოთ რა...

იესო დასთანხმდა, დაბრძანდა ვერცხლის ღრუბელზე და დაეშვა.

მორწმუნეთა კრება ქართული კლუბის შენობაში იყო დანიშნული და იესოც პირდაპირ ქარვასლის ეზოში ჩამოეშვა.

— მგონია აქ უნდა იყოს კრება?—ჰკითხა მან შვეიცარს, კლუბის შენობაში რომ შევიდა.

— დიად, აქ გახლავთ.

— მასწავლეთ სად უნდა წავიდე.

— კიბეზე რომ აბრძანდებით. მარცხნივ შეუხვიეთ: პურის საკმელ დარბაზში გახლავთ, აუხსნა შვეიცარმა.

დარბაზი ხალხით სავსე იყო, ასე რომ იესო თითქმის შეუჩინებლად შევიდა, იბოვა თავისუფალი სკამი და დაჯდა.

— საშს გაუმარჯოს! — მოესმა იესოს მარცხნიდან და მიიხედა.

— უკაცრავად, აბაშელი მეგონეთ!—წაილულულა მეზობელმა: ძალიან ჰგავხარ... თქვენ აქაური არ უნდა იყოთ... პროვინციიდან იქნებით.

— დიად, —უპასუხა იესომ.

— ბოღის ვიხდი: თქვენი გვარი?

— დურგლიშვილი, ბატონო, —მცირე პაუზის შემდეგ უპასუხა იოსებმ.

— დურგლიშვილი... დურგლიშვილი... თქვენ არ უნდა იყოთ სიაში გამოცხადებული... რალაც არ მახსოვს ასეთი გვარი... უკაცრავად: თქვენი ფსევდონომი?

იესომ ბერძნული კარგათ იცოდა და მიხედა, რომ ფსევდონომი ცრუ სახელს ნიშნავდა; ამასთანავე მოაგონდა, რომ პირველ საუკუნეებში, როცა ქრისტიანებს სდევნიდნენ, მორწმუნენი ხშირად ირქმევდნენ ხოლმე მეტ სეხელებს და იფიქრა, ეს ჩვეულება დღემდარსაც შეტანიათო.

— ჩემი ფსევდონომი „მოვლინებული“ გახლავთ. უპასუხა მან.

— მოვლინებული.. —გაიმეორა მეზობელმა: არც ეგ ფსევდონომია სიაში. თქვენ უნდა განაცხადოთ და სიაში შეგიტანენ.

იესომ შეამჩნია, რომ მის მოზაასეს გულზე ვერცხლის პატარა ჯვარი ჰქონდა მიბნეული, სხვას კი ასეთი ნიშანი ვერავის დაუნახა. „სჩანს, წარჩინებული მორწმუნეთა“, იფიქრა და გაუბედავით ჰკითხა;

— თქვენ ვინა ბრძანდებით, ბატონო?

— არ მიცნობთ? —გაკვირვებით და თითქოს რაღაც სიბრაღულით შენიშნა ჯკრიანმა: მე იოსებ იმედაშვილი ვარ, არიმათიელი.

— უკაცრავად კი არ ვიყო და ეგ ჯვარი რა არის?—კვლავ ჰკითხა იოსებმ.

— ეს სომხების ომში მივიღე ჯილდოთ.

— როგორ? თქვენ იბრძოდით? ხალხი დახოცეთ?—გულნატყენათ წაჰოიძახა იესომ.

— არა... მოკვლით არავინ მომიკლავს...

— ჰო, მივხვდი: მაშ მითრამაც დაუჯილდოებხართ, რომ არავინ მოგიკლავსთ, შენიშნა, დამშვიდებულმა იესომ.

ამასობაში კრებაც გაიხსნა და პრეზიდიუმის არჩევას შეუდგნენ.

იესომ დამსწრე ხალხის დათვალერება დაიწყო. არავითარი მსგავსება არ იყო ძველ მორწმუნეთა და ამით შორის. პირველ ქრისტიანების აღზნებული თვალეზო, ზეგარდმო შთაგონებული და გულთა მზილავი, ისე ჰგავდა ამით დამქრალსა და უტყვევალეზს, როგორც ალმასი მინას, როგორც ცეცხლი ყინულს. არავის სახეს არ ეტყობოდა ის გატაცება, ძლიერი რწმენა და შინაგანი ძალის, ანუ სპეტაკი სულის ბეჭედი, პირველ ქრისტიანებს რომ ახასიათებდა. სახ ს მეტყველების მიხედვით ახალი მორწმუნეები სამ ნაწილად იყოფოდნენ: პირველი ნაწილი—მოხუცები, რომელთა სახეზე ეწერა: „ჩვენ ჩვენი გზა განვლეთ, დაიდალენით, ესლა ჯერი თქვენზეა, ყმაწვილებო!“ მეორე ნაწილი—შუა ხნისანი: ამთ სახეს არაფერ ეტყობოდა გარდა ყოველ დღიურ ვარამისა და ქაპან-წყეცისა: „პური ჩვენი არსებისა მომეც ჩვენ დღეს!“ ლოცულობდნენ მათი თვალეზი. მესამე ნაწილი—ახალგაზრდები: ესენი ისე ჰგავდნენ კმაყოფილსა და თავმომწონე მამლაცინებს, რომ ასე გეგონებოდა: აი, ამ წუთშივე ყვირდს მორთავენო. „ჩვენა ვართ რაცა ვართ, დანარჩენები მიჰქარავენო“, ამბობდნენ მათი თვალეზი.

იესოს რალაც სრულიად უჩვევეი უსიამოვნო გრძნობა დააწვა გულზე და მიხედა, რომ ეს გრძნობა საშინელი მოწყენილობის გრძნობა იყო, 2000 წლის განმავლობაში მან აი, აქ, ამ კრებაზე განიცადა პირველად ეს გრძნობა და ისე შეაწუხა მან, რომ კინაღამ გაიმეორა გეთსამანიის ბაღში ნათქვამი სიტყვები: „შეწუხებულ არს სული ჩემი ვიდრე სიკვდილამდე“.

კრება დაეწყათ კიდევ და სიტყვას ამბობდა ვიღაც მოხუცებული კაცი, იესოს ერთ-ერთ საყვარელ მოწაფეთაგანის სენხია, რომელიც ამტკიცებდა, რომ მეთორმეტე საუკუნის მწარალი შოთა რუსთაველი დღევანდელ ახალგაზრდა მწერლებზე უფრო კარგათ სწერდა და „ვეფხისტყაოსანის“ კითხვა სასარგებლოა...

— თქვენ არ განაცხადებთ, ბატონო დურგლიშვილო, რომ სიაში არ ხართ შეტანილი?—სრულიად მოულოდნელათ ჰკითხა იესოს იოსებ არიშვილმა. არც კი დაუცვლია პასუხისთვის, წამოიჭრა ადგილიდან და დაიყვირა:

— ბატონო თავმჯდომარე! გთხოვთ შეიტანათ სიაში ახალგაზრდა მწერალი დურგლიშვილი, ფსევდონიმი—მოვლინებული, პოეტო, დრამატურგი და აგრეთვე ბელეტრისტი, „თეატრის და ცხოვრების“ თანამშრომელი.

სწორედ ამ დროს, იესომ ყური მოჰკრა, ვიღაც ახალშემოსული კაცი სიცილით ეუბნებოდა მის უკან მჯდომ ახალგაზრდას:

— კაცი, დასწყევლოს ღვთისმამა, მოდი და ნუ გაგეცინება! მთელ ნახევარ საათს ვიჯექი მორწმუნეთა კრებაზე, სრული დარწმუნებული, რომ მწე-

რალთა კრება იყო. კათალიკოსი რომ არ შემოსულიყო, ეხლაც იქ ვიქნებოდი!

— რას, ამბობ. კაცი? თუმცა რა გასაკვირალია!.. დიდი განსხვავება არ უნდა იყოს!—ხარხარით უპასუხებდა მეორე.

— უკაცრავად, სად არის, ბატონო, მორწმუნეთა კრება?—მიმართა იესომ ახალშემოსულს, რადგან მიხვდა, რომ თითონაც შეცდომის მსხვერპლი იყო.

— აი აქეთ, ბატონო, სათეატრო დარბაზში, უპაუზა მან.

იესოს გულზე მოეშვა, ფიცხლავ ადგა და მორწმუნეთა კრებაზე გაეშურა.

რაც მოხდა იესოს წასვლის შემდეგ, და რაც მოხდებოდა ამიერიდან ქართულ მწერალთა კონფერენციაზე, ამას შემდეგ მოვახსენებ მკითხველს, ახლა კი ვევედრები ყოვლად მოწყალე იესოს, შემინდოს და მომიტყვეოს, რომ ქართველ მწერალთა კრებას დაეასწარი. ამ ჩემს სასტიკ ცუდეს საფუძვლიანი გასამართლებელი საბუთი აქვს: სააღდგომო თემა სხვა პირველ მოთხოვნილების საგანზე არა ნაკლებ გაგვიძვირდა და ხელმოკლეობის გამო იძულებული გავ დი ამ თემით იოლად წავს ლიყავი.

თავუნა.

ნიკორა.

დღეს ყველას ენაზე აკერია ნიკორას ამბავი. არ არის ისეთი კაცი, იმას რომ არ ჰკიცხავდეს იმ საქციელისათვის, რომელიც სახელმწიფო თეატრში ჩაიდინა ამას წინათ. ხალხი მუდამ აგეთია: ოღონდ გასაკიცხი და ყბად ასაღები კი იზოგონ რამ, და მიზეზის განხილვას ვინ-ღა დაგვიდევს. მოვალეთ ვთვლით ჩვენს თავს, ნიკორას უზრალად გატეხილი სახელი აღვადგინოთ და მკითხველ საზოგადოებას დავწვრილებით მოვახსენოთ ის ამბები, ნიკორას „გასაკიცხი“ საქციელი რომ გამოიწვია.

ერთხელ ქუჩაში ხალხის ჯგუფს მოჰკრა თვალი. ნიკორა მივარდა და დაინახა, რომ ვიღაც ცოცხალ-მკვდარი კაცი ქუჩაში ეგდო და ეს ხალხი გარს ეხვია.—რამაზა? იკითხა აღელვებულმა ნიკორამ.—ავტომობილმა გაიტანა საწყალი... წვრილ-შვილიანი კაცია. შიმშილით დაეხოცება ოჯახი,—უპასუხა ვიღაცამ. ნიკორას კეთილი გული სიბრალულთა აიესო, მოტრიალდა ნიკორა, იშოვა საღაპო ფულის საკრები ყულაბი და შეუდგა ავტომობილით გატანილ კაცის ოჯახობის სასარგებლოდ ფულის შეგროვებას.

რუსთაველის პროსპექტზე მიცვალბულს მიასვენებდნენ და უკან დიდ-ძალი ხალხი მიჰყვებოდა.—აი სად შეეწვიან ბევრს,—გაიფიქრა ნიკორამ.

— ვაიმე, ვაიმე! რა მამა დავკარგე მე უბედურმა! — მოსთქვამდა გულ მოსაკლავად მიცვალბულის ქირისუფალი.

— თქვენ დიდი უბედურება შეგმთხვევიათ, ქალბატონო, მაგრამ ნუ იქნებით ეგოისტი! სწორეთ ასეთივე უბედურება დაატყდა თავს იმ ოჯახს, რომლის მამა დღეს ავტომობილმა გაიტანა, ჩიკალთ გულში თქვენი პირადი გრძობა და შეეწიეთ უპატრონოთ დარჩენილ წვირელ შვილებს, — უთხრა ნიკორამ მას და ყულაბი გაუწოდა.

— ყმაწვილო, თქვენ გიყი ხომ არა ხართ? არ იცით, რომ აქ მაგის ადგილი არ არის? — მოესმა ნიკორას მრისხანე ხმა და ვილაკას ღონიერმა ხელმა მაგრათ უბიძგა.

ნიკორას ფრიალ გაუყვირდა ეს ყოვლად უცნაური საქციელი.

ნიკორა გამოტრიალდა თვალი მოჰკრა ათიოდეტლს, რომლებმაც ზედი ზედ ქაშვეთის ეკლესიისკენ შეუხვიეს. ჯერის დასაწერად მიდიან, — გაიფიქრა ნიკორამ და საჩქაროთ გაექანა ქაშვეთში.

— გსურს? — ჰკითხა მღვდელმა სიძეს.

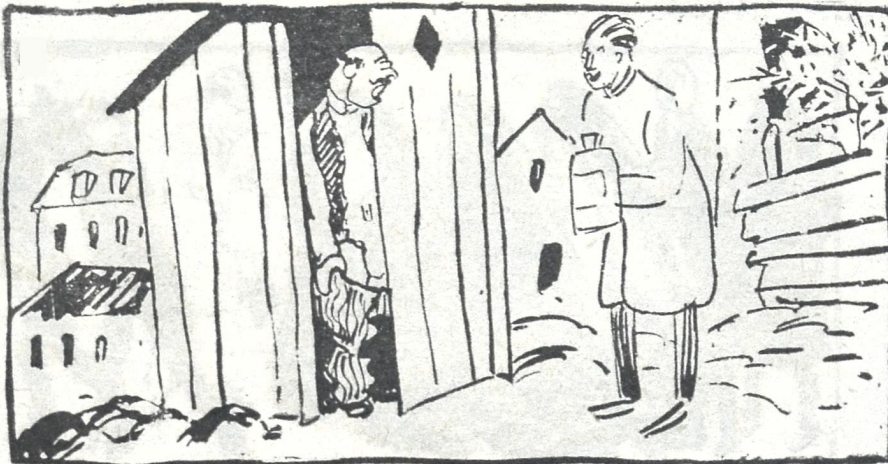
— მსურს, — უპასუხა სიძემ.

— გსურს,? — ჰკითხა ახლა პატარძალს.

— მსურს, — უპასუხა ამანაც.

— მე ვიცი, რომ თქვენ ორთავეს გსურთ, ჩერია ქაქანით შემოჭრილი ნიკორა, მაგრამ ამ სქესობრივ ალტყინების დროს არ უნდა დაივიწყოთ ის უპატრონო ოჯახიც, რომლის მარჩენელი მამა დღეს ავტომობილმა გაიტანა: შეეწიეთ ბატონებო! და ყულაბი გაუწოდა.

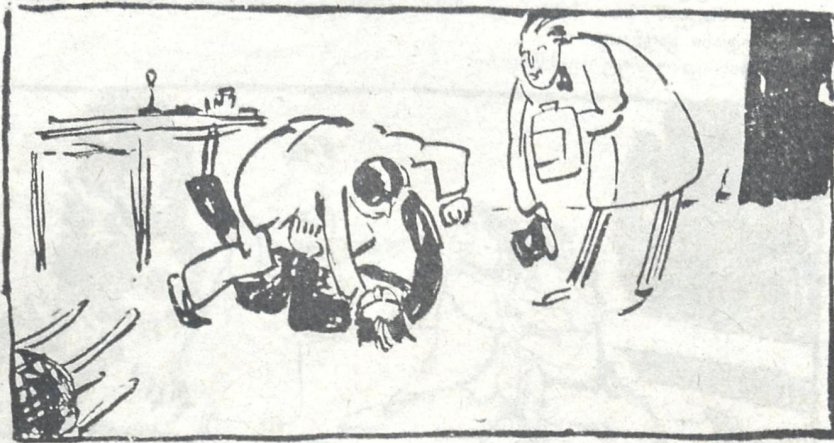
— გაიყვანეთ ეს ვილაკ გიყი ?ოთრეულა, უდიერათ ბრძანა მღვდელმა და გაკვირებული ნიკორა რალაც მანქანებით უცებ ეკლესიის ალაყაფის კარებთან გაჩნდა.

ნიკორა ისევ რუსთაველის პროსპექტზე გამობრუნდა. აქ მან დაინახა, რომ ვილაკ კაცმა საშინელის გამომეტყველებით გადაირბინა ქუჩის ქვაფენილი და ეზოში შევიარდა. — ვერ გამეტყვი! — გაიფიქრა ნიკორამ და გამოუდგა...

— თქვენ აქ ბუნებრივ მოთხოვნილებას იკმაყოფილებთ, ბატონო ჩემო,* და ის საბრალო ოჯახი არ გაგონდებათ, რომლის მამაც დღეს ავტომობილმა გაიტანა, შეეწიეთ—უთხრა ნიკორამ და ყულაბი გაუწოლა.

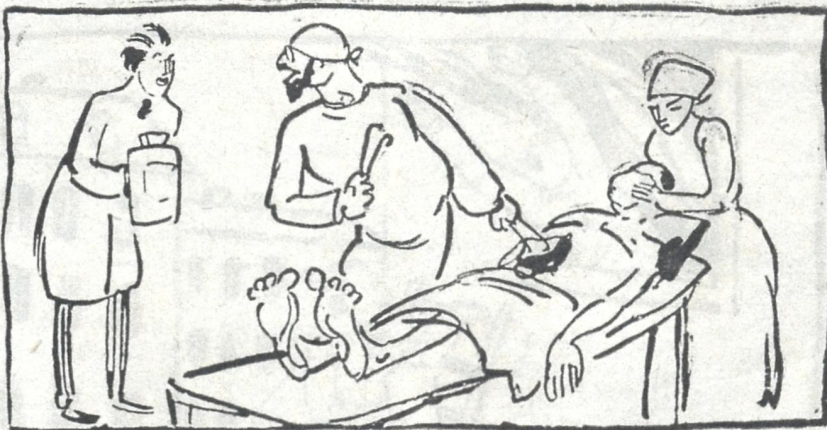
პირში ჩაღა გამოვლებული ნიკორა ის იყო ეზოდან უნდა გამოსულიყო, რომ უცებ სახლის პირველ სართულიდან რაღაც ხმაურობა და ხარა-ხური მოესმა. ნიკორამ არც აცივა, არც აცხელა და შიგ იმ ოთახში შეიჭრა, საიდანაც ხმაურობა ისმოდა. ორი ახალგაზრდა პოეტი ერთმანერთს თავ-პირს ამსხვრევდენ და მარჯვე დროს ეძებდენ, რომ ყელში წაეგლოთ ხელი დასახრობათ!

— ჰა, შე უნიკო! ჰა, შე უნიკო! ხავილით ამბობდა ერთი და უბაყუნებდა.

— შენი ლექსები კოშმარია!.. კოშმარია!.. კოშმარია! — უბასუხებდა მეორე ქვეშიდან და უბაყუნებდა.

— მოითმინეთ, კმაწვილებო! თქვენ არა გაქვთ უფლება ერთმანეთის სასიკვდილოთ გამეტების-ვიდრე კაცობრიული ვალი არ მოგისდიათ! ჯერ შეეწიეთ იმ უმწეო ბავშვებს, რომელთა, მამა დღეს ავტომობილმა გაიტანა და შემდეგ შეგიძლიათ დამშვიდებულ სინდისით მოჰკლათ ერთმანეთი? უთხრა მათ ნიკორამ.

პოეტებმა თავი დაანებეს ერთმანერთის ზურგს და მოქმედება ნიკორას ზურგის ტერიტორიაზე გადაიტანეს.

განცვიფრებული და დაბევილი ნიკორა საავადმყოფოში წავიდა ნაღრმობი მარცხენა მკაღვის ჩასაგდებათ. მკლავი რომ ჩაუგდეს და გამოსვლას აპირებდა, შეამჩნია რომ ერთ ოთახთან რაღაც ფაცი-ფუცი იყო. — იჩნება აქ შეეწიონ, გაიფიქრა მან და შევიდა, საოპერაციო მაგიდაზე გაბანგული

ავადმყოფი ილა. ექიმები გაფაციცებით მუშაობდნენ, რადგან რამდენიმე წუთი რომ დაჰგვიანებოდათ, ავადმყოფი ვერ გადაიტანდა ოპერაციას.

— თქვენ გინდათ სიცოცხლე დაუბრუნოთ და გაჰკურნოთ სნეული ადამიანი და ის კი არ გავიწყდებათ, რომ სრულიად ასალ ზავშვებს, რომელთაც არავითარი სენი არა სჭირთ, შიმშილით სიკვდილი მოეღოს, რადგან მათი მარჩენალი მამა დღეს ავტომობილმა გაიტანა. შეეწიეთ.—უთხრა ნიკორამა და ყულაბი გაუწოდა.

აქაც მარცხით გამოისტუმრეს ნიკორა.

საავადმყოფოდან რომ გამოავდეს, შეღამებულიყო კიდევ. ნიკორა აღექსანდრეს ბალით წამოვიდა ზევითკენ. ერთ სკამზე ქალ-ვაჟი იჯდა და თუმცა ორნი იყვნენ, მაგრამ როგორღაც ისე მოეხერხებიათ, რომ ერთ სხეულსა ჰგავდნენ.

— რას შვები! შე მაგას შენგან არ მოველოდი.. ჩურჩულით ამბობდა ქალის მიზნდელი ხმა.

— ერთი კიდევ.. ერთი.. გენაცვალე!.. ასე! მიყვარხარ!.. ძლივს!.. ლულულუღებდა კაცი.

— შემირთავთ? დამიფიცეთ, შემირთავთ? ჰკითხავდა ქალი.

— გეფიცები კოლ-შვილს, შეგირთავ!—უპასუხებდა კაცი.

ჩურჩული რომ მიწყდა ჰაერი ნიკორას ბარტონმა გაარღვია.

— თქვენ ნება არა გაქვთ, ზნეობრივ გზას ამკლარო ადამიანო, სიტკბოებას მიეცეთ მაშინ, როდესაც ავტომობილისგან გატანილხ კაცის წვრილი შვილები შიმშილით იხოცებიან. შეეწიეთ!

— და გაუწოდა ყულაბა.

ქალ-კაცი ერთმანერთს მოსწყდნენ და ზეზე წამოვარდნენ.

— უნამუსოვ!—გაისმა ქალის ხმა და რაღაც საეჭვო ტლაშანი მოჰყვა.

— არამზადავ!—დაიგრილა ვაჟმა და ლაწანი მოისმა.

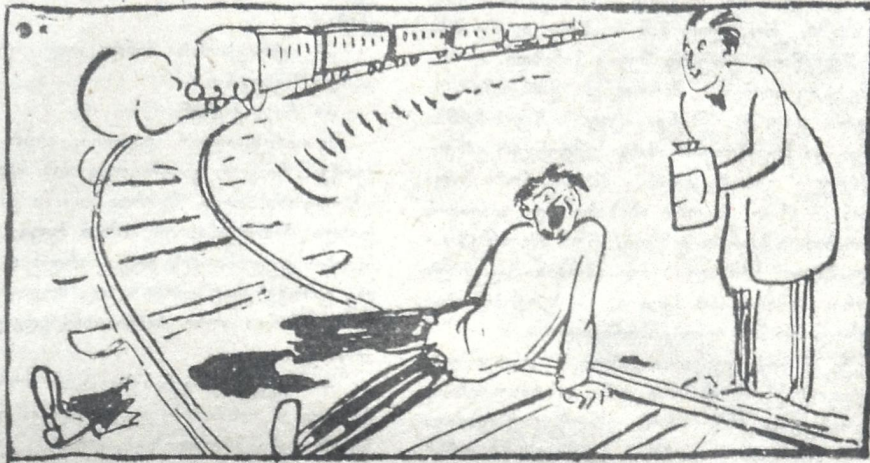
აღექსანდრეს ბალიდან ნიკორამ დაინახა სადგურის მხრივ ცერხლის აღი და შავი კვამლი. იწვის, გაიფიქრა მან: იქ წაფალ! და გაიქცა იქითკენ, სადაც ცეცხლი მოსჩანდა.

15 წუთის შემდეგ სირბილით დაქანცული ნიკორა ცეცხლ მოკიდებულ სახლზე მიდგმულ კიბეზე აღიოდა.

— მიშველეთ! ბავშვები მეწვას მიშველეთ!—გიყვივით მიძახა ნიკორას ფანჯრიდან სასოწარკვეთილმა ხმამ.

— უკაცრავათ! თქვენ მხოლოდ თქვენი საკუთარი ბავშვების გაჭირვება გაწუხებს და ის გავიწყდება, რომ ამ წუთში შიმშილისაგან ილაჯ წართმეული ჰყრიან ის ბავშვები, რომელთა მამა ავტომობილმა გაიტანა. შეეწიეთ!—წარმოსთქვა ნიკორამ და ყულაბი მიაწოდა, მაგრამ, რაღაც მიზეზით ქვასავით წამოვიდა ქვევით და კიბის ერთ საფეხურს რომ არ ჩამოჰკიდებოდა, ტვინს დანახევდა მიწაზე.

ქალაქის მსხოვრებთა სიავით გულგატეხილ ნიკორას სოფლის გულღია და გაუფუჭებელი ხალხი მოაგონდა. სადგური ახლოს იყო. ჩაჯდა მატარებელში და გასწია სოფლისაკენ. გზაში, ვნახოთ, უეცრათ მატარებელი მოწყვეტივ გააჩერეს.—კაცი გაქულიტა! კაცი გაქულიტა!—გაისმა აქეთ იქიდან მგზავრების ყვირილი. ნიკორას სასწრაფოთ ჩამოეშვა ვაგონიდან და უკან გაიქცა ლიანდაგზე. მართლაც მატარებელს ვილაც კაცი გაეტანა და ცალი ფეხი მოექცა.

— თქვენ იტანჯებით, მეგობარო!—დაიწყო ნიკორამ: მე მესმის თქვენი ტარნჯვა, მაგრამ ნუ დაივიწყებთ, რომ ის მხოლოდ ფიზიკურია მაშინ, ოდესაც იმ საბრალო ბავშვებს, რომელთა მამა დღეს ავტომობილმა გაიტანა, მოელ-ს არა მარტო ფიზიკური, არამედ ზნეობრივის სულიერი ტანჯვა წამებაც. შეეწიეთ!—და გაუწოდა ყულაბი.

ფეხ გადაჭრილმა ერთი საშინლად დაიკვნესა, მოიკრიბა რაც ძალი და ღონე ჰონდა, აიღო თავისი მოჭრილი ფეხი და შიგ სახეში სთხლიშა ნიკორას.

რა მოხდა შემდეგ, ნიკორა რომ თბილისში დაბრუნდა ყველამ იცის; რაკი ერთიც ვერ იპოვა ისეთი ადამიანი, რომელსაც გულის მაგიერ მკერდში ქვა არ სდებოდეს და უბრალო კაცთმოყვარეობის გრძნობა შერჩენოდეს, ნიკორამ გადასწყვიტა ჩვენი საზოგადოების საჯაროთ მხილება, ხოლო სადუნდა ეპოვა ეს სამხლიებელი საზოგადოება ერთათ თავშეყრილი, თუ არ თეატრში. აღშფოთებულმა ნიკორამ დააშადა მშვენიერი სიტყვა და გასწია სახელმწიფო თეატრში. იმ საღამოს „პუგენოტებს“ თამაშობდნენ მიშელ დარიალის მონაწილეობით. უკანასკნელ მოქმედებაში, სწორეთ იმ დროს როდესაც თავდავიწყებული ნაწილობილი უმღერდა თავის სატრაფო სი-ბემოლიან „მითხარი კიდევ, რომ გიყვარვარ“, სცენაზე შემოიქრა გააფთრებული ნიკორა, მოვარდა რამპსთან, გასწია რაული და დაიწყო: „გულქვა საზოგადოებაე!..“

აღარ დასცლდა. ამფითეატრის უკანასკნელ წყებიდან წამოვიდა კ. ფოცხვერაშვილის ხელი, სწვდა საბრალო ნიკორას და გადმოსვა სცენიდან.

ელა თქვენ თითონ ბრძანეთ, განა გსაკიცხია კეთილშობილი ნიკორა?

პატარა ფულეტონი

მომასწრეს!

ვინ იცის რამდენჯერ მითქვამს, მაგრამ ერთხელ კიდევ გავიმეორებ, რომ ახალი წლის დღესასწაული ჩემი ტანჯვაა, ხოლო აღდგომა კი ტანჯვა-წამება.

სამწუხაროთ, დამფუძნებელ კრებაში არც ერთ გავლენიან პირს არ ვიცნობ, თორემ იმ უქმე დღეთა სიაში, რომელიც მან მოსპო, აღდგომასა და ახალწელიწადს უთუოდ შევატანიებდი.

მე მეტსაც ვიტყვი. მართალია წმინდანი არა ვარ, მაგრამ დიდ მორწმუნე კაცად მაინც მიმაჩნია ჩემი თავი და მიუხედავად ამისა რამდენჯერ განვიზრახე რჯული გამომეკვალა, მაჰმადიანობა მიმელო, რომ ამ გზით ეს ორი აბეზარი დღე თავიდან მომეშორებია აშკარათ ვამბობ, რომ ამგვარ გადაწყვეტილებასთან მრავალ კოლიანობის სურვილს არავითარი კავშირი არა ჰქონია, ის პირდაპირ ზემოსწინებულ მიზნით იყო გამოწვეული.

მიზეზი ამ სიძულვილისა ვახლავთ საახალწლო და სააღდგომო ნომრების შედგენა. საზოგადოებაში დამკვიდრებულია აზრი, რომ ახალწელიწადსა და აღდგომას „ეშმაკის მათრახი“ „ეშმაკის მათრახს“ არა ჰგავდეს, რომ ის სადღესასწაულო იყოს. ეს კი ჩვენ, მის თანამშრომლებს, ძლიერ უხერხულ მდგომარეობაში გვაგდებს, ვინაიდან ეს პატივცემული დღეები ზოგჯერ ისეთ უხერხულ დროს გამოეჩხირებიან ხოლმე, როცა სადღესასწაულოთ სრულიადაც არა გცალია.

სააღდგომო ნომერი განსაკუთრებით ძნელია, ვინაიდან გაზაფხულის პირად გვიწევს მისი შედგენა და ხომ მოგეხსენებათ ამ თვალწარმატებულ დროს ადამიანი ძნელათ დაუდებს ხოლმე გულს საწერ კალამსა და ქალალდს. ჩვენ ამ დროს, როგორც სხვანი ყველანი „ბუნებაში შევდივართ“

ჩვენს რედაქციას ასეთი გასაკირისათვის ორი გამოსავალი აქვს და ვაი იმ თანამშრომლის ბედი, რომელიც ერთ-ერთ ამ გამოსავალს დროზე ვერ მონახავს. ეს მდგომარეობა დაახლოებით სააღდგომო სტუმრების მოწვევას მოგვაგონებს.

რამდენჯერ ამიტანია უსამართლო საყვედური ჩემი კარგი მეგობრებისა:—რა დაგემატა, კაცო, ამ დღესასწაულზე ჩემთან ერთი ქიქა ღვინო არ დალიე, შემომჩივლებენ ხოლმე ისინი.—რა გქნა, ჩემი კარგო, ვუპასუხებ მე,—ვისაც ჩემი სტუმრობა უნდა, ის ერთი კვირით ადრე მეუბნება, შენ სხვებმა მოკასწრეს. ამგვარი მედიდურებით ვაძლევ ხოლმე პასუხს სხვა დანარჩენებსაც.

მაგრამ როგორც ვხედავ წერის საგანს გადაეცდით. ის ორი გამოსავალი, რომლის შესახებაც მე ზემოთ მოგახსენეთ გახლავს: იესო ქრისტე და სო-

ლომონ ზურგიელიძე. თითქმის ყველა ტვირთ მიძიმე და გაკირვებული ჩვენი ჯურნალის რედაქციიდან ან ერთს, ან მეორე გამოსავალს მიმართავს ხოლმე.

მეც პირველ ყოვლისა სამოთხის კარებს მივუკაპუნე და პეტრე მოციქული გამოვიძახე.

— ვინ გნებავთ? იყო ხმა შეგნითგან.

— გალეთ ბატონო კარები და მოგახსენებთ.

— კარის გაღება შეუძლებელია, მომიგო პეტრემ,—ხომ ხედავ აქედან ბალშევიკები გვყავს მომდგარი, იქიდან ინგლისელები. გვითხარით ვინ გნებავს.

— იესო ქრისტე მინდა სულ ორიოდ საათით დაბლა ჩავიყვანო.

— რა საქმეზე?

მე სირცხვილით დავიწვი. აღარ ვიცოდი რა მეთქვა. როგორ გამეზიდა, რომ რალაც უბრალო ფულეტონისათვის მსურდა მაცხოვარის ზეციიდან დაბლა ჩამოყვანა. ეს იმასა ჰგავს რომ ორიოდ ოთახის გულისათვის ნოე ჟორდანიას შეაწუხო. მალე გამოვერკვიე და მიზეზიც მოვიგონე.

— მინდა რომ ჩვენი სამღვდლოება ინახულოს და...

— თქვენ დაიგვიანეთ, ბ-ნო მორიელო, იესო ქრისტე ამ მიზნით უკვე მიიპატიეთ თქვენმა ცნობილმა თანამშრომელმა თაგუნამ.

თავხარი დამეცა! მართალია თავუნასაც ჩვენი ჟურნალისთვის უნდა გამოყენება ამ ძვირფასი სტუმრისა, მაგრამ მე მაინც ჩემი უმწეო მდგომარეობა მაწუხებდა. რამდენი ტკბილი სიტყვა მე იმ თავუნას გავუგზავნე იმდენი სიკეთე თქვენ, ჩემო მკითხველო, მაგრამ ეს საქმეს მაინც არ უშველიდა, გადავწყვიტე მეორე გზის ცდა.

— უკაცრავად, ბ-ნო პეტრე, მაგრამ ნუ დიზარებთ, დამავალეთ, და ერთი ბ-ნ სოლომონს დაუძახეთ.

— რომელ სოლომონს, აქ სოლომონი ათასია.

— რასაკვირველია სოლომონ ზურგიელიძეს, მე სხვებს არც კი ვიცნობ,

— რათ გნებავთ?

— მინდა ამ დღესასწაულებზე ერთი დაბლა ჩავიყვანო, რომ ჩვენი რესპუბლიკის მოღვაწეებს გზა უჩვენოს და დარიგება მისცეს.

— ჩინებული განზრახვაა, მაგრამ აქაც დაიგვიანეთ. ბ-ნო მორიელო. სოლომონს სათქვენოდ აღარ სცალია.

— რა დაემართა, ავით ხომ არ არის, ბ-ნო პეტრე?

— არა, ჩემო კარგო, წერილსა კითხულობს.

— ნეტავ რა წერილია?..

— ბ-ნ ეშმაკს მოუწერია.

— მთელი წელიწადია მას შემდეგ და ნუთუ ამდენ ხანს ვერ წაიკითხა?

— არა, ეს დღეს დილით მიიღო.

— აჰ, ღმერთო ჩემო! იქნებ გაათავა კითხვა, ბ-ნო პეტრე?

— აბა რასა ბრძანებთ. ისეთი საშიშარი წერილია, ისეთი მძიმე საკითხავი.. ამასთან უნდა მოგახსენოთ, რომ სოლომონს სათვალევები დაეკარგა გუშინ, ბაღში ჭიდაობის დროს და თითო მარცვლობით კითხულობს.

- მაშ რა წყალში ჩაეარდე, ბ-ნო პეტრე?
- წაიყვანეთ სხვა ვინმე, განა ცოტანი არიან?
- არა, არა.. ჩემს გასაქირს სხვა ვერავინ უშვებს..

მე ბრავ მორეული და გააფთრებული უკან გამოვბრუნდა. ბედი ბ-ნი ეშმაკისა, რომ გზაში არსად გადამეყარა, თორემ ცოცხალი ვერ გადავირჩებოდა. მომასწრეს!

ვზივარ დღესაც დაღვრემილი ჩემს ოთახში და ვფიქრობ: რა დასკვნა შეიძლება გამოიტანოს ამ ფელეტონიდან ჩემმა მკითხველმა? ჩემის აზრით მხოლოდ ერთად ერთი, სახელდობრ:

თუ მას ამ სააღდამოთა ჩემი დაბატყება გადაწყვეტილი აქვს, ბარემ დროზე უნდა გამოფრთხილოს, თორემ სხვები მოასწრებენ.

მორიელი.

ქუთაისი.

ქუთაისის მცხოვრებთა დიდი უმრავლესობას სამი ტომი შეადგენს, რომელთა ტიპურ წარმოადგენლებს ექვე გაახლებთ:

სოციალ-დემოკრატი.

სოციალ-ფედერალისტი.

ნაციონალ-დემოკრატი.

გურული სცენა.

„მეჩერედი“.

ამას წინად ბატონო, საქმე მქონდა სამინისტროში თელი სამი საათი ვიბზუალებ კადენტსკი კობრუსში მარა არ იქნა და არა მისი მიგნება. ბოლოს მივედი ერთ კარებთან, კაცები იყო თავმოყრილი. დამანახეს დერეფნი ჩინოზი და უთხარი მინისტრის ნახვა მიწა მეთქი..

— დღეს დაგვიანებულია. ვეჩერედი სავსეა, მეტის ჩაწერა აღარ შეიძლება და ზეგე მოდიო..

— კი მარა ზეგამდი რა ვქამო ბიძია, ამ ქალაქში ყორიფელს ცეხლი ეკიდება, რაცხა ვორა კაპეიკი მაქ იგიც დიმეხარჯება და გზის ფულიც აღარ შექ-

რუსის გლეხი (ლენინსა და ტროცკის). ითამაშეთ... აკეთეთ ეგ ქალაქის სოციალიზმი! უფროხილდით კია, რომ სული არ შევუბერო!

ნება, ნუ მიზამ მაგას და შემისვი რაცხა ფერად მეთქი.

— თქვენ გელაპარაკებიან, არ შეიძლებაო.

— არ შევქამ ძამია მინისტერს, არჩვენებში ჩვენი ვოჯახიდან ცხრამა სულმა მივიციტო ხში და რომ რამე გლახა გვდომებოდა, მაშინ არც ქე ვვირჩევდით, თქვენ აქანე გყავთ ყოოლდდე და ერთი მეც მიჩვენეთ ჩვენი არჩეული კაცი მეთქი, მარა თქვენც არ მომიკვდეთ, ვეფერით ვერ დევიყოლიე...

მივედი მესამე დღეს ჩივეწერე და ვუცდი: რავარც იყო იპრიანა ღმერთმა და შევიდა დერეჟუნი, დაგვიძახა ყველას და გვითხრა: დღეს მინისტერი არ არის და მისი აფხანაკი მიგიღებთო... შენ ხომ არ გადირიე ძამია ვინცა ხარ? მე, თვითონ მინისტერი მინდა ვნახო თვარა, რამდონი აფხანაკი იმას ყავს იგენი რათ მინდა სოფელშა, რომ დეიარებოლა კრებებზე მეც მისი აფხანაკი ვიყავი თქვა.

— ასთე კია და რაც გერჩიოს, იგი ქენიო... ავდექი და წამოვედი ზაფრა ნაცემი მარა ჩემს გუ-

ლში გადაწყვიტე: თუ გინდა რომ კილომ იძრას მიწა და თლად დენგრეს ყორიფელი, მინისტერი მაინც უნდა ვნახო და ველაპარაკო, მტერს ჯინაზე თვარა ახლა რომ ჩვეიდე და ჩემმა მვზობლებმა გეიგონ, რომ მინისტერთან არ შემაშვეს, ხომ მომეჭრა თავი. ავდექი და მესამე გზობა პირდაპირ გადაკოტავებული წივედი საჩხუბრათ მარა ახლა ვინცა სხვაი დაშხვდა დერეჟუნი... მივედი თვარა მაშინე მკითხა:

რა გინდა?

— მინისტერი.

— რად გინდა?

— საქმე მაქ.

— რა საქმე გაქ?

— ბატონო, 'შენ თუ გითხარი, იმას რალა უთხრა?

— არა. მე უნდა ვიცოდე რა საქმე გაქ, თვარა ისე შესვლა არ შეიძლება.

— აბა შენ ყოფილხარ მინისტერი?

ერთი რუსი იხრჩვებოდა,
წყალს მიჰქონდა აღელვებულს,
ქართველმა მას თვალი მოჰკრა
და უშველა წყალწაღებულს,

სამშვიდობოს ამოსულმა
რუსმა ღვაწლი დაუფასა:
ჯერ რუსულად შეუკურთხა,
და კვლავ მიაფურთხა მასა.

— მინისტერი არ ვარ მარა „პრ.კაზი“ ამისთანა მაქ.

უთხარი და რავეც იყო ჩამწერა, მუაწია დროი დაგვიძახეს და ყველაზე წინ დამაყენეს კარებთან და ვიფიქრე, მართალია აგერამდონი ხანი გავცდი, უკაცრავად პასუხია, ფარაც შამომელია, შეიძლება საქმეც ვერ გავაკეთო, მარა ამ დერჟუნების ჯინზე მინისტერს მაინც ვნახავ და გულს შევაჯერებ მე-თქი...

— აბა შე... მეიცე, მეიცე, პაწე, აგერ დამ-ფუნებული კრების მწვერი მევიდა და მაგი უვეჩე-

რდოთ უნდა შევიდესო. შევიდა იგი და ახლა მო-ორე ამებუტგა წინ. ავი ერობის წამომარდგენელია და აგიც ისე უნდა შევიდესო. იგიც შევიდა. ახლა ვინცხა მესამე მვეიდა... მაშენ გამოშვავდა წვერი, წამომარდგენელი, დღეგატი დიბლომატი, კომი ტეტი, აღუკატი. ამასობაში დროიც ქე გევიდა. მინისტერს მთაერობაში დაუძახესო. იგიც ქე წე-ვიდა და მე და ჩემი „ვეჩერდი“ ქე დავრჩით ერის-თავის საქფილესავით ცარიელი.

რ. ჯიბილ.

შორსმჭვრეტელი პოლიტიკა.

მუშაკი. (თავუნას. ჩუმით, რასაკვირველია) ეგ რა ჯოჯოხეთის მაშხალა გიშოვნია და ჭელერსები, მეგობარო?

თავუნა. (საიდუმლოთ) შენ არ იცი ალბათ, რომ ამ მაშხალის ძმა ღილი თანამდებობის კაცია და...

ხელმეუხებლობა.

აფსუს, რა კრიალოსანივით აწყობილი ოჯახი, რა უცეცხლო თაფლივით ტკბილი ოჯახი დამექცა და დამეღუბა! აფსუს ჩემი ჩორნოგლაზი ვეა! თვალში რომ ჩავვარდნოდი, ხელს არ ამოისომდა, მაგრამ ეხლა თუ „უბატონოთ“ ხმა გავეცი, რომ მომადგება იმ ტუფლის ქუსლებით, იმდენს მიბრაგუნებს, სანამ ორივე ქუსლებს ძირში არ მოაგლეჯავს! მერე, ამ სიძვირის დროს ხალხნო, თავი ეჩივლო, თუ ტუფლი, რომ აღარ ვიცი!

იმახის თუ: „მე სლაბოდნი ვარო, ნებრიკოსლოვენია, ხელს ვერ მახლებო. ეს მანიფესტი მთავრობამ გვიბოძაო“.. ვაი, ჩემი ცოლით დაიხრუკოს, ვინც ეს ხელუხლებობის მანიფესტი გამოსცა! რა-

ვქნა, ენა ჩავარდნილი მაქვს... გავიგელო ჩემებურათ წიხლქვეშ და მოვთელო ლეკური ნაბადივით, ხომ გამგზავნენ ვეჩნის სტარასტათ მეტეხის ციხეში, არა და რა ვქნა, როგორ მოვითმინო ასეთი უნივენია! ბატონია რაღა, ხემწიფეა, პრეზიდენტია ჩემი! სადაც უნდა წავა, მოვა, როცა უნდა ადგებ-დაწევა, ვინც უნდა იმას შამამიგდებს სახლში და მე შორიდან იესო ქრისტეს ჯორივით ყურებ ჩამოყრილი უყურებ და ხმას ვერა ვსცემ!..

ემა... აფსუს, ჩემი ხობობივით წყნარი ვეა, როგორ შამიშალეს და გადამირიეს, როგორ ჯოჯოხეთის ტარტაროზათ ვადამიქციეს!

ეხ... განა მე დედაკაცი ამეებს გამიბედავდა, რომ სხეები არ უჩუჩუნებდნენ და არ აქეზებდნენ!!!.. მაგრამ.. ეს ყველაფერი ჩვენი პრავეტელსტვას ბრალია. იმ დალოცვილებმა მისცეს ზედი-ზედ

ახესლომ და ეთერი.

ახესლომი (მღერის) რა ლამაზი ხარ ეთერო!
 რა მომზიბლოვი ფერისა!..
 სალოცველია კაცთაგან
 ფერფლიც შენ ფეხთა მტვერისა!

ამ დედაკაცებს: ეს სლაბოდნობაო, ეს რაფნობრა-
 ვიო, ეს ნებრიკოსლოფნობაო და იმათაც ფრთე-
 ბი შაისხეს და საითაც უნდათ იქით დაფრინავენ!
 ვა, ვა, ვა, განა ამას ვიფიქრებდი, რომ ეს
 დღე დამადგებოდა! მერე, რა გამეხარდა, კაცო, ეს
 ხელუხლებობის შანიფესტი რომ გამოაცხადა ჩვენ-
 მა პრაფიტელსტვამ! მე ვიფიქრე, ესლა კი გავკეთ-
 დი კაცი! ის ვილაც კულაბზიკა კავალრები რომ

ელრიკებოდნენ ჩემს დედაკაცს ჩამოშორდებიან,
 ხელს ვერ შეახლებენ და ჩემთვის, სობსტვენთ,
 გუგულივით ვიცხოვრებ მეთქი!
 ხალხნო, ეს სადაური სლაბოდნობაა, სადაური
 დეკრენტია, სადაური მანიფესტია, რომ დედაკაც-
 მა ვისაც უნდა იმას ვარშიყოს, სადაც უნდა იქით
 გაფრინდ-გამოფრინდეს და მე სობსტვენი ქმარმა,
 ზაკონი გენიხმა ხელი ვერ შევახლო და მიკიჩასა-

სავით შორიდან სვიდეტელივით უყურო?! ვაი, აფსუს გეურქ, აფსუს! ქრისტიანო, დედაკაცზე ჯვარი მე დამიწერია და ჩემ სობსტენი ცოლს ხელი ვერ შევებო ეს სადაური ზაკონია?! მაშ სალოცავათ ხომ არ მომიყვანია ეს დედაკაცი! ვახ, როგორ ვიწვი, რა ცუცხლი მიტრიალებს ჯიგარში, მაგრამ ვინ არის შამბრალებელი! ოოხ... ამ ზაკონს რა უთხრა!

ხალხნო, ქრიატიანო, ნუ დამხრუკამთ, იწამეთ ღმერთი, მოვითხოვოთ სრაზუმ ყველამ ჩენი პრავიტელსტვოდან, რომ ეს ერთი მანიფესტი გააუქმოს და ნება მაპეტეს ჩემი დედაკაცის ხელის ხლებისა, თორემ ქრისტეს გეფიცებით ფინთ რამეს ჩავადენ და თქვენი სირცხვილიც იქნება!..

გოგია.

ბათუმის ოპერაცია.

საქართველო. ნუ მკრით, ნუ მკრით .. საღია.

ანტანტა. გაჩუმდი, ჩემო კარგო, შენი სარგებლობისათვის გკრით, ერთი ცალი ჩექმა დაგპირდება.